

Vem var det som sprängde?

Svarikat

2021-10-01

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net

Sverigedemokratiska politiker hade redan hunnit skicka in frågor till riksdagen och partiet presenterat fascistoida förslag på ”åtgärder”, medan Moderaterna hade skickat sina mest korrupta politiker till platsen. Då kom nyheten att bombdådet i Göteborg med all sannolikhet utförts av en 55-åring som inte har några kopplingar till gängkriminalitet, och handlade om ett vräkningsärende.

Moderaternas rättspolitiska talesperson hade då redan hunnit skriva att det borde gå att utvisa gängmedlemmar även om de inte dömts för brott. Med facit i hand är det en lysande idé, för då kunde ju människor utvisas även för sprängningar de inte begått.

Det är lätt att skratta åt, men grejen är att det här är en stor del av poängen med fascistisk politik. Syndabockarna är redan utsedda, offerkoftan är på, myterna är på plats, och det enda som kvarstår är att spä på och rikta vreden, oavsett vad som egentligen har hänt.

Det här är också en anledning till att nyliberal politik passar dessa tomter så bra. De vill nämligen inte lösa några av de problem de beskriver, utan problemformuleringen är ett vapen för att bedriva rasistisk politik. För vissa är rasistisk politik ett självändamål, för andra ett vapen för att splittra klasskamp och rikta blickarna bort från de som har den verkliga makten och gör den verkliga skadan. Ofta är det både och.

Om samhällsresurser dras undan från fattiga, där rasifierade människor är överrepresenterade, så dras i praktiken resurser alltså oproportionerligt från den gruppen. Den rasistiska politiken blir en självuppfyllande profetia: Ta bort resurser från fattiga rasifierade, observera de sociala konsekvenserna, använd, snedvrid och överdriv dessa konsekvenser så mycket som möjligt för att ta bort än mer resurser och ersätt med repression, lyft in allt fler krav på stängda gränser, återvandring, utvisning, och så vidare. Omreglera finanspolitiken till att följa inflationsmål istället för sysselsättningsmål, skyll sedan arbetslösheten på lata bidragstagare, och använd det för att sänka bidragen. Jobbar invandrarna inte så är de just sådana latmaskar. Har de jobb så tar de ju jobben från en svensk. Vi har alltså att göra med Schrödingers invandrare, lat och alltför flitig på samma gång, och en mångsidig spiral rakt ner i helvetet, som alla regeringskonstellationer de senaste 30+ åren sysslat med i olika utsträckning. Samtidigt skratrar kapitalisterna hela vägen till banken, under statens omsorgsfulla beskydd.

Den här tunna distanseringen i ett led från den rena rasismen har använts förut, i bland annat USA, kanske tydligast uttryckt i en omtalad intervju från 1981 med den republikanske strategen Lee Atwater:

“You start out in 1954 by saying, “Nigger, nigger, nigger.” By 1968 you can’t say “nigger”—that hurts you, backfires. So you say stuff like, uh, forced busing, states’ rights, and all that stuff, and you’re getting so abstract. Now, you’re talking about cutting taxes, and all these things you’re talking about are totally economic things and a byproduct of them is, blacks get hurt worse than whites.... “We want to cut this,”

is much more abstract than even the busing thing, uh, and a hell of a lot more abstract than “Nigger, nigger.”

Vad Atwater hänvisar till här brukar kallas för *”The Southern Strategy”*, en republikansk strategi att vinna röster i den amerikanska södern genom att anspela på rasism. De var beredda att offra de flesta svarta väljare, bara de kunde säkra de vita. Till en början kunde det ske helt öppet, men allteftersom rörelsen för medborgerliga rättigheter fick luft under vingarna fick rasismen lindas in i ekonomiska problemformuleringar.

Vi befinner oss kanske i en omvänd situation, där rasistiska utspel blir alltmer accepterade. Men ett verktyg för att normalisera rasismen är just den här symbiosen mellan ekonomi och främlingsfientlighet.

Det här har högern i allmänhet varit bra på under en lång tid, sossarna har också närmast sig liknande metoder, och även om den rena rasismen ofta skiner igenom så försöker SD till viss del jobba enligt samma princip.

Så det är förstas inte fel att håna högerpolitikerna och dreven när de är ute på det här sättet och gör bort sig, men vi får inte låta det stanna där. Inte mycket är vunnet, annat än att ett samtidsfenomen, ett symptom, för en stund blivit lite tydligare än vanligt. Vi får inte fastna i att bara diskutera vem det var som sprängde en bomb, utan behöver också diskutera vem det är som spränger de sociala förhållandena och hur vi bygger nya istället för att i bästa fall försöka backa in i ruinerna av de gamla.